

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1297/2019
13.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јована Д. Тодоровић, адвокат из ..., против тужене Градске Општине Вождовац из Београда, коју заступа Правобранилаштво ГО Вождовац, ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1583/18 од 01.11.2018. године, у седници већа одржаној 13.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1583/18 од 01.11.2018. године, применом члана 404. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1583/18 од 01.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 90/15 од 06.11.2017. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тражено да се тужена обавезе да тужиоцу исплати износ од 75.000,00 динара на име накнаде материјалне штете у виду разлике у заради између остварене зараде за време неправедне спречености за рад и пуног износа зараде за месец октобар 2014. године и март-мај 2015. године, са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев за утврђење да је тужилац код тужене Градске Општина Вождовац претрпео злостављање на раду од стране ББ са својством руководиоца ... инспекције и да се за убудуће забрани вршење понашања које представља злостављање на раду. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев да се обавезе тужена да тужиоцу исплати износ од 500.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете услед претрпљених душевних болова и страха као последице злостављања на раду, са законском затезном каматом почев од дана подошења тужбе до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражено да суд нареди туженој објављивање пресуде у јавном гласилу - дневним новинама „Политика“ на трошак туженог. Ставом 5 изреке обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженој износ од 93.000,00 динара у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1583/18 од 01.11.2018. године, одлучено је о жалби тужиоца и првостепена пресуда је потврђена у ставу другом, трећем и четвртом изреке, а укинута су решења садржана у ставу првом и петом изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, позивом на члан 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије тужиоца не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање. У конкретном случају, одлука о траженој заштити је условљена резултатом расправљања и чињеничним стањем утврђеним у поступку на којем је у одговарајућој примени права заснована.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је установио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужбом поднетом 02.04.2015. године тражена је заштита од злостављања на раду, накнада нематеријалне штете у износу од 500.000,00 динара и накнада материјалне штете у износу од 75.000,00 динара. У тужби је означна вредност предмета спора 575.000,00 динара, што према средњем курсу НБС важећем на дан подношења тужбе од 120,1433 динара за 1 евро, представља динарску против-вредност 4.785,95 евра. Првостепеном пресудом од 06.11.2017. године је одбијен захтев за заштиту од злостављања на раду и накнаду нематеријалне штете у износу од 500.000,00 динара, а одбачена тужба у делу тражене накнаде материјалне штете у износу од 75.000,00 динара. Другостепеном пресудом од 01.11.2018. године је потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу о тужбеном захтеву.

У конкретном случају, предмет спора не односи се на заснивање, престанак или постојање радног односа, тако да ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 441.

ЗПП, а недозвољена је и у односу на новчано потраживање акцесорне природе у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Спор заснован у овој парници није спор о заснивању, постојању и престанку радног односа, у којем би по изричитом слову одредбе члана 441. ЗПП ревизија била дозвољена једино по таквој врсти радног спора. То произилази из одредбе члана 29. став 1. Закона о спречавању злостављања на раду којом је прописано да спор из става 1. и 2. овог члана јесте радни спор (спор по тужби против послодавца због злостављања на раду или у вези са радом).

Имајући у виду означену вредност предмета спора, висину новчаног захтева за накнаду нематеријалне штете и новчаног захтева за накнаду материјалне штете, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена. Тај износ је, према члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), релевантан за оцену дозвољености ревизије у поступку који је правноснажно окончан након ступања на снагу наведених измена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у изреци решења.

Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић